

Chương 73: Hẹn hò Với Ellen

(Số từ: 4168)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:31 PM 04/07/2025

“Thằng thẩn mà nói thì, tôi nghĩ hôm nay tội mình nên đi chơi một bữa đi. Dù gì cũng là ngày cuối của kỳ nghỉ rồi, cậu biết mà? Kể cả khi cậu đã hết tuổi lớn thì cứ giữ cái đà này, tóc cậu cũng sẽ rụng dần theo năm tháng đấy, biết không? Cậu có biết chuyện đó đáng sợ đến mức nào không?”

“Rụng tóc á?”

“Ừm, thật đấy. Tập luyện quá sức là tóc sẽ rụng hết. Chân tóc của cậu còn quan trọng hơn cả mạng sống đấy. Cứ nghe lời tôi đi trước khi lại phải hối hận.”

“Cậu bị rụng tóc à?”

“Không, làm gì có! Chắc chắn là không! Đời này tôi sẽ không bao giờ bị như thế! Đây gọi là phòng bệnh hơn chữa bệnh đó! Sau này cậu sẽ phải cảm ơn tôi.”

Sau buổi tập sáng Chủ Nhật, tôi lôi Ellen ra Phố Chính. Có vẻ cô không tin mấy lời vớ vẩn về rụng tóc của tôi cho lắm. Trông nó cứ như đã buông xuôi rồi vậy.

Dù vậy, nếu là trước đây, cô sẽ chẳng đời nào để tôi túm lấy như thế này và sẽ thẳng thừng từ chối, nhưng giờ đây, nhìn cô miễn cưỡng đi theo, tôi cảm thấy cả hai đã thân nhau hơn một chút.

Dù sao thì, con người cũng cần thỉnh thoảng thay đổi không khí.

Nhìn kiểu gì thì tôi cũng tệ hơn cả Nam tước Ashura.

Nhìn lại tuần vừa rồi, tôi đã gây ra một vụ khủng bố ở Đế đô và chỉ vài ngày sau đã lại than vãn với bạn cùng lớp ở Temple rằng tôi muốn đi chơi vào cuối tuần.

Mình đang làm cái quái gì thế này?

“Cậu muốn ăn gì? Tôi bao.”

Vì đã bỏ bữa trưa ở Temple nên chúng tôi quyết định đi ăn gì đó trước. Chúng tôi bị cấm ra khỏi Temple, nên chỉ có thể đi loanh quanh khu vực gần đó thôi.

“Không ăn Cheonggukjang.”

Ellen trả lời ngay tắp lự, vì cô biết thừa, nếu nó không nói gì, tôi sẽ lại lôi nó đi ăn cái món địa ngục đó lần nữa.

Ừa, cô ghét món đó đến thế cơ à?

“Tôi tưởng cậu thích Cheonggukgang mà?”

“Tôi chỉ ăn vì nó được dọn ra trước mặt thôi.”

“Sốc thật...”

Trông có vẻ như cô không thực sự thích món đó. Lạ thật. Tôi đã có thể thề rằng nó thích mà.

Tất nhiên, cũng có thể là do cô chưa ăn đủ nhiều.

Hà.

Xem ra vẫn cần thêm thời gian để biến cô gái này thành một tín đồ.

“Vậy ý cậu là ăn gì cũng được, miễn không phải Cheonggukjang chứ gì?”

“Tôi không thích ăn mấy thứ kỳ quặc.”

Ellen lại chặn họng tôi, mắt nhìn thẳng.

Vào thứ Ba, tôi học lớp kiếm thuật cùng với Ellen, nên chúng tôi thường ăn trưa cùng nhau. Thế là mỗi lần cô bắt tôi gợi ý món gì đó, tôi lại chọn mấy món lạ đời, khiến nó phải khổ sở một phen khi ăn.

Một ví dụ điển hình là sàu riêng. Chẳng hiểu sao ở đây lại có món đó. Sau khi ăn một miếng, Ellen đã vứt luôn nó ra đường, một hành động không giống cô chút nào.

Rồi cô vịn vào tường mà đắm thùm thụp.

“Sao chứ, đây đều là những trải nghiệm quan trọng mà.”

Chắc quanh đây có ít đậu hũ thôi, nên tôi thực sự muốn cho cô ăn thử.

“Không nhé. Cậu chỉ thích mấy thứ kỳ quặc thôi.”

Đâu phải tôi đặc biệt thích ăn mấy món kỳ quặc, tôi chỉ thích xem phản ứng của cô khi ăn chúng thôi.

Nghiêm túc mà nói, nếu phải ăn liên tục mấy món này, chắc tôi cũng buồn nôn mất.

“Tôi chỉ muốn ăn thịt thôi.”

Cuối cùng, Ellen quyết định rằng không thể giao phó việc này cho tôi được, nên cô đã tự chọn món mình muốn ăn.

“Được đấy, cuối cùng cậu cũng vượt qua được vấn đề của mình và tự quyết định được một lần rồi.”

Tôi tỏ vẻ như thể mình đang thực sự dạy cho cô một bài học về việc tự đưa ra lựa chọn.

Ellen cuối cùng cũng dẫn đầu đi trước mà không thèm để ý đến lời của tôi, chắc cô nghĩ đó là lời nói nhảm.

“Tôi thỏa mãn rồi.”

“Vậy thì ăn thêm đi... Không, không. Không được.”

Khi tôi theo phản xạ bảo Ellen ăn thêm miếng bít tết thăn bò 400 gram nữa, tôi vội vàng từ chối ngay. Nếu cô ăn thêm, tôi sợ tiền tiêu vặt của mình sẽ không cánh mà bay mất.

“Ăn hơn mười đĩa thực sự là quá đáng lắm rồi đây.”

Cửa hàng này thuộc loại có giá khá cao trong số các cửa hàng trên Phố Chính.

Kể cả khi chúng tôi nhận được một khoản tiền tiêu vặt khá hậu hĩnh, để nuôi được cô gái này, thì sẽ phải sẵn sàng đi cướp ngân hàng hay gì đó.

Ellen có vẻ hơi hờn dỗi. Dĩ nhiên, trong mắt người khác thì trông cô vẫn vậy.

Thực ra, cô lại dễ đọc vị một cách đáng ngạc nhiên.

“Aa, được rồi! Nhưng chỉ một đĩa nữa thôi đây!”

“Vậy thì, một phần bít tết Porterhouse.”

“...Đúng là có nhiều món thật.”

Rủ cô đi ăn ngoài đúng là một sai lầm.

“Theo thông lệ thì, món tráng miệng cậu trả tiền. Đó là luật bất thành văn.”

“Được.”

Ellen, người đã hủy diệt hoàn toàn những miếng bít tết tôi mua để cô không cáu kỉnh, gật đầu nhẹ nhàng trước lời tôi nói khi chúng tôi đang trên đường đi ăn món tráng miệng. Trên Phố Chính, không chỉ có nhà hàng mà còn có cả quán cà phê và nhiều khu vui chơi giải trí khác nhau.

Mặc dù tôi đã thiết lập như vậy, nhưng tôi chưa bao giờ mô tả chi tiết có những loại cửa hàng nào, ngoại trừ một vài cửa hàng được chọn lọc. Dù vậy, cũng có rất nhiều.

Keng!

Và không hiểu sao lại có những nơi tôi có thể nghe thấy những âm thanh mà người ta mong đợi phát ra từ các sân bóng chày. Ủa, mà khoan, đó là sân bóng chày thật à?

Họ đã thay thế máy ném bóng bằng cái gì vậy?

Có lẽ nào đó là một loại máy ném bóng chạy bằng ma thạch, lời giải thích cho mọi thứ? À, nếu vậy thì cũng đủ dễ hiểu rồi.

Không chỉ có thế.

Phập!

Lúc đầu tôi tự hỏi đó là âm thanh gì, nhưng thực ra nó phát ra từ những cây cung.

-Trúng hồng tâm!

Có vẻ như đây là trò chơi bắn súng nhưng họ dùng cung thay vì súng. Hình như cũng có vài trò dùng phi tiêu. À, rốt cuộc thì mấy cửa hàng này có khác gì so với thời hiện đại đâu chứ? Chắc là do trí tưởng tượng của tôi có hạn nên mới thành ra thế này.

À, tất cả là tại tôi.

Mỗi lần nhớ ra mình đang bị mắc kẹt trong một thế giới thuộc thể loại kỳ quặc Trung Cổ Giả Tưởng Hiện Đại, tôi lại cảm thấy nhói ở sau gáy.

“Tôi không nghĩ tụi mình sẽ tìm thấy ở đây đâu.”

“Cậu nói đúng.”

Chúng tôi đang tìm một cửa hàng tráng miệng, chứ không phải một khu vui chơi giải trí. Khi tôi định quay lại, tôi nghe thấy một giọng nói có vẻ hơi quen.

-K, không! Aa. Không đúng! Tại sao!

Người ta có thể nghe thấy một giọng khàn khàn của ai đó đang rất tức giận phát ra từ một cửa hàng gần đó. Tôi chỉ có thể nhìn

thấy lưng cô ấy, nên không chắc cô ấy đang làm gì, nhưng có vẻ như cô ấy đang vật lộn để kéo dây cung, người run lên bần bật.

Phụt!

“Aa! Trượt rồi!”

Không hề dễ dàng để kéo dây cung mà không biết cách sử dụng cung đúng cách. Trông cô ấy cứ như đang phí tiền vô ích vậy.

Khi tôi đến gần và nhìn thấy mặt cô ấy, tôi ngay lập tức cảm thấy quen quen.

“Này, tiền bối.”

“U, ưm!”

Cô giật nảy mình khi có người đột nhiên gọi, và bắn trượt mục tiêu ngay lập tức.

“Cô đang làm gì ở đây vậy?”

“C, cậu... Cậu là?”

Đó là Redina, một tiền bối nhỏ con mà tôi có chút duyên nợ.

“Cô đến đây chơi một mình à? Mấy anh chị của cô đâu rồi?”

Trông cô có vẻ đang lang thang có một mình. Nếu có ai đi cùng, họ sẽ không để cô bé này vật lộn với cây cung như thế. Trông thật đáng thương. Nghe tôi nói, Redina kêu lên.

“Họ không phải là anh chị của tôi, họ là bạn của tôi!”

“À, sao cô lại la lớn như vậy?”

Dù sao thì, tôi cũng cảm thấy có lỗi với cô vì nhiều chuyện. Adriana nói với tôi rằng cô thực ra là một người rất yếu mềm và cô đã thực sự lo lắng cho tôi khi tôi bị thương trong trận đấu đó.

Tôi thực sự muốn xin lỗi cô nàng, nhưng cho đến giờ vẫn chưa có cơ hội. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng mình sẽ gặp cô ở một nơi như thế này.

Khi tôi đến gần hơn để xem cô đang làm gì, có vẻ như cô đang ở một trò chơi bắn súng trông giống một trường bắn cung hơn. Nói một cách đơn giản, để nhận được giải thưởng, người ta phải thu thập điểm bằng cách bắn trúng mục tiêu. Phần đó thì vẫn giống nhau.

Tuy nhiên, các mục tiêu ở khá xa, nên tôi nghĩ rằng đứa trẻ nhỏ con đó sẽ không thể bắn trúng được. Chắc phải 2 năm nữa.

“...Không, ý là, cô biết trước chuyện này sẽ xảy ra mà, vậy sao cô lại tức giận?”

“Cái gì!”

Cô biết mình không thể làm được, nhưng cô gái này vẫn nghiêng rằng. Tuy nhiên, ông chủ để cô làm mà không chớp mắt cũng có vẻ khá có vấn đề.

Nhìn vào các giải thưởng, tất cả đều là búp bê. Cái quái gì thế này?

“Tôi không quan tâm cậu nói gì, đừng làm phiền tôi và đi đi.”

Redina đẩy tôi ra, bảo tôi đừng làm phiền cô ấy.

“Dù tôi không biết cô thực sự muốn gì, nhưng tôi có thể thử giúp cô một tay đây?”

“Hả?”

Nghe những lời này, vẻ mặt của Redina thay đổi một chút.

“Ý là, tôi xin lỗi về những gì đã làm lần trước. Thật lòng, tôi cũng nghe Adriana kể rất nhiều về cô. Tôi đã cố gắng xin lỗi, nhưng vẫn chưa có cơ hội. Vì vậy, để xin lỗi về những gì tôi đã nói với cô, tôi muốn giúp cô một tay.”

“.....Cậu bắn cung giỏi à?”

Tôi không giỏi lắm, nhưng tôi tự tin rằng mình có kỹ năng hơn cô. Reidna thở dài và đưa cho tôi cây cung.

“Cô muốn con nào?”

“Con đó.”

Redina đang chỉ vào một con gấu bông hình gấu. Khi tôi hỏi cô nhắm đến giải thưởng nào, cô liền chỉ vào nó, như một đứa trẻ thực thụ.

Dù sao thì, nó khá lớn, nhưng...

.....Đó là giải nhất.

“À. Chà.”

Tôi mua một vé và kéo dây cung.

Mình là một thiên tài bắn cung.

Peng!

Tất nhiên, mọi chuyện không diễn ra như tôi mong muốn.

Người chơi phải bắn 10 mũi tên và trúng mục tiêu 100 điểm 10 lần để có được số điểm tối đa là 1000. Vì vậy, thứ mà Redina đang nhắm đến là một vật phẩm chỉ có thể nhận được với số điểm tối đa nói trên.

“.....”

“.....”

“...Cậu thì khác gì tôi chứ?”

Tôi ghi được tổng cộng 120 điểm, chỉ có thể nhận được giải thưởng cơ bản nhất. Nó không khác gì 0 điểm là mấy. Redina không thể kéo dây cung đúng cách. Ít nhất thì tôi cũng biết cách làm điều đó, nhưng số điểm là một rào cản quá lớn.

Nếu không có năng lực của mình, tôi thậm chí sẽ không bắn trúng bất kỳ mục tiêu nào. Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng cung, vì vậy tôi muốn nghĩ rằng chỉ cần bắn trúng một vài mục tiêu đã là một thành tích tuyệt vời rồi.

“E hèm! Chà... Có vẻ như mọi chuyện không suôn sẻ lắm, nhỉ?”

“Cái gì? Cậu đang khoe khoang đấy à?”

Redina tỏ thái độ như thể cô giỏi hơn tôi, nói rằng tôi chỉ đang khoe mẽ.

“Đây chỉ là khởi động thôi, bây giờ tôi sẽ nghiêm túc, được chứ?”

Tôi lại mua một vé từ ông chủ.

“Tôi đã nói sẽ lấy nó cho cô, nhưng tôi chưa bao giờ nói mình sẽ là người bắn.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể giành đủ điểm cho giải nhất ngay từ đầu, cho dù tôi có cố gắng bao nhiêu lần đi chăng nữa.

“Này. Thể hiện cho bọn tôi xem đi.”

“?”

Tôi mạnh dạn đưa cây cung cho Ellen.

Phập!

“.....Wow.”

Redina mở to mắt, ngây người nhìn mũi tên thứ mười trúng vào mục tiêu 100 điểm.

“.....Woa.”

Tôi cũng có phản ứng tương tự.

“.....Hả.”

Ngay cả ông chủ cũng bối rối.

Cô chỉ nhìn lướt qua các mục tiêu một cách cầu thả và kéo nhẹ dây cung vài lần, nhưng mỗi khi buông tay, mũi tên luôn trúng vào mục tiêu 100 điểm một cách không sai lệch.

“Cậu đã từng dùng cung chưa?”

“Cũng không nhiều lắm.”

Tài năng của cô bao gồm cả việc thông thạo mọi loại vũ khí. Làm sao cô có thể nói rằng mình không thường xuyên sử dụng cung trong khi lại đạt điểm tuyệt đối ở đây? Đây chẳng phải là lừa đảo sao? Các mục tiêu thậm chí còn không ở gần.

Ông chủ đưa cho Ellen một con gấu bông lớn, là giải nhất, trong khi trông có vẻ hơi chán nản.

“Này, học viên. Dân chuyên nghiệp không nên làm những việc như thế này. Lần này tôi sẽ cho cô giải nhất, nhưng sẽ không có lần sau đâu, hiểu chưa?”

“.....Vâng.”

Tôi có thể hiểu được lời nhận xét của ông chủ, bởi vì nếu một người có tài năng bắn cung đến đây mỗi ngày, điều đó sẽ phá hỏng gian hàng này. Tất nhiên, Ellen thực sự không có tài năng bắn cung.

Ellen cầm lấy con gấu bông gần bằng cả người mình và đứng đó. Redina đang nhìn chăm chăm vào con gấu bông và Ellen đang ôm nó. Cô có vẻ vô cùng ghen tị.

Ellen lặng lẽ đưa con gấu bông lớn cho Redina.

“H, hả? Cô cho tôi à?”

“Tôi không cần nó.”

“W, woa! Cảm ơn nhé! Cô đúng là một cô bé tốt!”

Ellen tỏ ra tôn trọng Redina, vì cô ấy vẫn là tiền bối của chúng tôi. Redina có vẻ rất cảm động, ôm con gấu bông lớn hơn cả cơ thể mình. Cô ấy phải lạch bạch đi để mang nó, nhưng trông cô rất vui.

“Này, tôi là người trả tiền cho cái này, cô không nên trả ơn tôi sao?”

“.....Phải.”

Redina nhìn tôi với ánh mắt gần như khinh bỉ. Trông cô như thể sẵn sàng vứt món đồ chơi đi vì mấy lời ngạo mạn của tôi.

“Cậu có đủ mọi loại vấn đề, nhưng vấn đề lớn nhất của cậu là không biết khi nào nên im miệng.”

“Đó là vấn đề lớn nhất của tôi à? Chỉ có thể thôi à? Chà, cảm ơn lời khen của cô nhé.”

Redina rất vui vì cuối cùng cũng nhận được món quà này, nhưng mặt cô lại đỏ bừng lên khi tôi trêu chọc một chút. Dù chỉ là trong thoáng chốc.

Redina nhìn Ellen với đôi mắt lấp lánh.

“Cái đó! Này, hậu bối, cô cũng giỏi trò đó phải không?”

“?”

Thứ mà Redina đang chỉ vào là một gian hàng phi tiêu ở phía bên kia. Tôi không biết giải nhất là gì, nhưng có lẽ nó cũng

tương tự như món đồ chơi nhồi bông này. Ellen gật đầu nhẹ như thể không còn lựa chọn nào khác.

Không, mấy đứa ranh con này.

“Giờ thì, cô định mang thêm một con gấu bông to như thế nữa bằng cách nào đây?”

“Cái, cái đó...”

Chỉ cần ôm một con đã khiến cô trông vô cùng thảm hại, nhưng nếu thêm một con nữa, làm sao cô có thể mang chúng về phòng ký túc xá của mình? Tất nhiên, tôi có thể mang giúp cô, nhưng điều đó khá là phiền phức.

“Kệ đi, chúng ta đi ăn đồ ngọt nào.”

“Ô! Con gấu bông của tôi!”

Tôi tóm lấy con gấu bông mà Redina đang cầm và buộc nó vào hông cô.

Chúng tôi ngồi xuống một quán cà phê gần đó. Mỗi người chúng tôi chọn một loại đồ uống và một món tráng miệng. Bàn ăn tràn ngập đồ ngọt, từ bánh ngọt đến bánh macaron và kem.

Lẽ ra Ellen phải đãi tôi, nhưng tôi quyết định trả tiền, vì giờ có cả Redina đi cùng.

Tôi gọi trà đen.

Redina rùng mình sau khi ăn một ít bánh ngọt. Ellen không phản ứng gì nhiều, nhưng như thường lệ, cô chăm chỉ bắt đầu ngấu nghiến mọi thứ.

Tôi không thực sự đụng đến các món tráng miệng, chỉ nhăm nháp ly trà đen của mình. Redina nhìn tôi như thể tôi đã làm điều gì đó kỳ lạ.

“Cậu thích món đó à?”

“Chà, cũng tạm tạm.”

Tôi không biết nhiều về vị của trà, nhưng tôi vẫn gọi một ít trà đen. Họ cũng có cà phê, nhưng tôi không muốn uống. Redina hé miệng, nếm thử một chút trà, nói rằng nó chẳng ngon chút nào.

“Nếu trà đó chỉ tạm tạm, tại sao cậu không ăn gì cả?”

“Trà đen thì được, nhưng tôi thực sự không thích đồ ngọt.”

Tôi ghét đồ ngọt, nhưng tôi ổn với trà đen, do đó tôi chỉ gọi trà đen. Redina nhìn tôi như thể tôi là một con vật kỳ lạ.

“Nếu cậu không thích đồ ngọt, tại sao cậu lại đến nơi này để ăn tráng miệng?”

“Tôi đang đãi hai người mà. Dù sao thì có vẻ hai người rất thích những thứ ngọt ngào này.”

Redina hơi nheo mắt. Dường như cô có chút cảm động trước việc tôi mua cho họ những gì họ thích mặc dù tôi hoàn toàn ghét đồ ngọt.

“Tôi cũng không thực sự thích đồ ngọt.”

Tôi khịt mũi trước lời nói của Ellen.

“Chà, kể cả khi cậu không thực sự thích đồ ngọt, thì điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cậu. Cậu chỉ quá mê ăn uống thôi.”

“.....”

“Sao? Không thể phản bác vì tôi nói đúng à?”

Dù không thích đồ ngọt cho lắm, nhưng cô lại ăn nhiều nhất trong số chúng tôi. Redina cũng đang ăn từng miếng nhỏ, nhưng cô chỉ có thể ngáy người nhìn Ellen ăn không ngơi nghỉ.

“Hậu bồi. Cô sẽ tăng cân nhiều lắm đấy.”

Ellen đáp lại một cách thẳng thừng trước lời nhận xét có phần lo lắng của Redina...

“Sẽ không đâu.”

Trước câu trả lời khiến bất cứ ai cũng phải tức giận này, Redina nhìn chăm chăm vào cô với vẻ mặt cứng đờ.

Có phải vì cô ấy còn nhỏ không?

Trông cô như thể đang nghĩ điều gì đó tương tự.

“Tôi không biết thể chất của cậu ấy là loại gì, nhưng cậu ấy là một kẻ điên chỉ biết tập luyện cả ngày, nên sẽ không tăng cân đâu.”

“Aaa... Cô ấy có tài năng chiến đấu. Tôi cũng nghĩ vậy. Và tại sao cậu cứ lảng tránh... Không. Thôi quên đi.”

Redina lắc đầu như thể phải thừa nhận rằng cô sẽ không nhận được câu trả lời thẳng thắn từ tôi.

“Tôi chỉ muốn nói là tôi xin lỗi.”

Khi cô nói đến vấn đề chính, Redina thở dài như thể sắp cúi đầu.

“Không sao đâu. Dù sao thì tôi cũng đã thắng trận đấu rồi, có gì mà phải xin lỗi chứ?”

Sau khi tôi thắng trận đấu lộ bịch đó, tôi đã bỏ qua mọi chuyện, và Redina dường như cũng không muốn một lời xin lỗi. Rồi cô bắt đầu cười một cách ngượng ngùng.

“Thật lòng mà nói, tôi cũng không thích cậu, nhưng tôi còn không ưa hẳn ta hơn.”

Mayarton, kẻ đã đấu tay đôi với tôi, chắc chắn không có tiếng tăm tốt. Vì vậy, có vẻ như Redina đã vô cùng phấn khích trước chiến thắng của tôi.

“Hắn ta tệ đến vậy à?”

“Chính tiền bối đó đã ép tôi đi dạy dỗ các cậu đấy. Tôi thậm chí không muốn nói thêm gì về hắn ta nữa. Thực sự không muốn.”

Hắn ta đã ép Redina, một người yếu đuối và nhỏ tuổi nhất vì đã nhảy lớp, đi răn dạy các hậu bối của mình.

Không, tôi được bảo là cô thậm chí không thể nói một lời xấu nào với bất cứ ai, nhưng cô đã hỏi tôi có phải là kẻ biến thái hay gì đó một cách rất dễ dàng. Chẳng phải thế là quá đáng sao?

Tất nhiên, tôi không thể phàn nàn, bởi vì tôi đã làm một số việc khá bản thủ.

“Nhân tiện, cô bao nhiêu tuổi?”

“Tôi á? Tôi 15 tuổi.”

Tất nhiên, có một khoảng cách tuổi tác rất lớn giữa cô và các bạn cùng lớp vì cô đã nhảy lớp, nhưng cô thậm chí còn nhỏ hơn các hậu bối của mình 2 tuổi.

Cô 15 tuổi.

Mình đang sống giữa những đứa trẻ này.

Tôi một lần nữa nhận ra rằng mình đang sống giữa những đứa trẻ nhỏ hơn mình ở kiếp trước rất nhiều.

“Chuyên ngành của cô là gì?”

“Ồ... Cậu không biết à?”

“Nếu cô nói cho tôi biết trước thì tôi đã biết rồi.”

Rốt cuộc cái quái gì đã giúp cô nhảy được 3 lớp chứ?

“Chuyên ngành của tôi là ma thuật.”

Chuyên ngành của cô là ma thuật. Nói đoạn, Redina đưa tay ra.

Và rồi, một ngọn lửa nhỏ bùng lên từ lòng bàn tay cô. Đột nhiên, ngọn lửa nhảy khỏi tay cô mà không có thêm bất kỳ cảnh báo nào.

“.....cô có Siêu Năng, đúng chứ?”

Giống như Hỏa Động?

“Không. Đó là ma thuật.”

Lách tách! Lách tách!

Ngọn lửa nhỏ biến mất, nhường chỗ cho những tia lửa nhỏ bắn ra từ lòng bàn tay cô nàng. Ellen cũng đang ngây người nhìn vào lòng bàn tay của Redina.

“Đây là... cái gì?”

Không hề báo trước, lửa và tia điện bùng lên từ lòng bàn tay cô, và lần này, cô nhấc chiếc thìa trước mặt lên mà không cần chạm vào nó.

Cái gì thế? Nhiều Siêu Năng cùng lúc à? Có thứ như vậy sao?

“Như tôi đã nói, tất cả đều là ma thuật.”

Redina mỉm cười khi lấy chiếc thìa từ trên không, múc một ít bánh ngọt của mình bằng nó và cho vào miệng.

Một tài năng liên quan đến ma thuật.

“Họ nói nó được gọi là Vô Niệm.”

Đó là lúc tôi nhận ra tại sao có vẻ như cô đang sử dụng nhiều Siêu Năng cùng một lúc.

Cô không cần niệm chú để sử dụng ma thuật đó. Tất nhiên, đây chỉ là ma pháp hạ cấp, và bất kỳ pháp sư cấp cao nào cũng có thể kích hoạt các ma thuật như vậy mà không cần niệm chú, nhưng sau này cô thậm chí sẽ có thể sử dụng ma pháp thượng cấp mà không cần niệm chú.

Cái quái gì vậy? Tôi chưa bao giờ thiết lập một thứ như thế.

“Tôi là A-1 của năm hai.”

Adriana, người có tài năng thánh lực phi thường và có kỹ năng thể chất xuất sắc, chỉ là Số 2.

Người được cho là có tài năng thậm chí còn hơn cả cô ấy trong số các học viên năm hai không ai khác chính là đứa trẻ trước mặt chúng tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:**

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

**mo
mo**

V IETQR

Thanks For Reading